

ACSAI ROLAND

Egy régi fényképre

Vályogház és döngöltpadló.
Tanya, alföldi. Ez
a faragott tornác, és a hajló

akácfák alatt a rózsabokrok vizet
koldulva a mezítlábas
gyerekekkel. Ki marad, ki megy,

még nem tudják. Csak állnak,
testvérek, egyforma ruhában. Én, aki ezt a
régi fotót nézem, már nagy

részét ismerem az életüknek, ha
ilyet mondani lehet.
Itt még annyi nap van előttük, mint a pelyva,

és jövőjük délibábja a horizonton remeg.
A jövőjüké, ami ma már múlt,
mert *volt* lett a *lesz*,

nem túl bonyolult.
Tudom, ki megy el először közülük, és tudom,
kiknek lesz hosszú az út,

ki nőszül többször, és ki kap pacemakert az úton,
és hogy még hány testvérük születik,
míg odakint reszket a nyárfaszurony,

aminek hegye az égbe visz,
és tudom azt is,
mikor távoznak el a szüleik...

De még sok idő van addig.
Most fog elkészülni ez a fénykép,
az ismeretlen fotográfus kattint.

Még semminek nem tudjuk a végét.
A jövő messze. Sok-sok fényév.

Egy napon

Apám öccse egyszer
úgy döntött,
világgá megy. Nem volt november,

az eső sem ömlött.
 A gyerek kicsi volt, mezítlábas.
 Az apjuk úgy találta meg a kölyköt,

hogya a fiú egy kukoricaszárat
 húzott maga után,
 és az apjának

ezt a vonalat kellett követnie csupán,
 amit hagyott a porban, a löszben,
 és mert megtalálnia muszáj

volt, megtalálta, bár nem könnyen.
 Az akácok azóta kidőltek,
 és nincs meg a dűlő sem,

azt a kisgyereket sem leled már sehol: felnőtt lett,
 idős már nagyon.
 Apja keresésére indul majd ő egy

napon.

Bölcsészkar

A bölcsészkar nagyelődójának
 ablakából látni „adatott”
 azt a házat,

amiben Tandori lakott,
 miközben Tarján Tamás
 róla tartott – szinte most is ott vagyok –

előadást.
 Arról beszélt, hogy Tandori sokat
 sakkozott vele telefonon. Az a lakás,

ahonnan hívta, ma már üres. Tandorié. S patyolat-
 felhőket úsztat
 előtte a Duna, régi arcokat.

A bölcsészkar is elköltözött. Minden túl kicsi, túl nagy.
 Eltűntek a dohányfüstös, egyetemi folyosók,
 és nem nézek már ki húsznak.

Abban a ködben kavargott, ami lesz, ami volt.
 Azóta túl vagyok már ezen-azon,
 és még mindig nem folynak visszafelé a folyók.

Más házakra látok, más ablakon.